

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντα τέσσερα και χίλια όκτακόσα
νάσαι καλά ο Λόρδος μας να φάμε κι' άλλα τόσα

Ένδέκατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι Αθήναι

Τών όρων μας μεταβολή. — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ την εβδομάδα — μόνον μια φορά θα βγαίνει.
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δαν έχω.
και 'στών Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπνήν.
και εις την Ελλάδα όλην — δίχως νάζω κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **δωτά φάγκα είναι μόνο.**

για τα ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα και 'στο χέρι**
Κι' ένα φύλλο αν κρατής — **έγινες συνδρομητής,**
κι' όποιος τον παρ' δαν δίδει — **θα τον φάη μαύρο φίλι.**
Γράμματα και συνδρομαί — **απ' ευθείας προς έμέ.**
Για τη σάρα και τη μάρα — **κάθε φύλλο μια δεκάρα.**

Του μηνός Αυγούστου έξη,
πάλ' η γλώσσα μας άς τρέξη.

Πούντος δύο κι' έβδομηντα και με τετρακόσ' άκόμα,
'στού μεγάλου πτολιέθρου επιστρέφομεν τό χώμα.

**Ρωμηέ, παραίτα την σιγήν,
κι' ανάστα κρένον πάσxn γήν.**

ρχή και πάλιν κοπετών και στεναγμών και μόχθων...
κατακλόμενε Φασουλή με τα σγουρά μαλλιά,
κιρέτησε με δάκρυα του κύματος τον ρόχθον,
που σε γλυκονανούριζε εις την άκρογιαλιά,
και πάλιν επισκόπησε την θέσιν της πατρίδος
γιατί τελειόγουν τα λιανά της δεκαετηρίδος.

Κατακλόμενε Φασουλή, μη χάνεσαι μ' έλπίδες,
και μόνον άπαξ γίνονται η δεκαετηρίδες.
Πάλι τον νου σου κέντησε και τρύπα με τριβέλι
και για πατρίδα λύσσαζε να βγάλης τό καρβέλι.
Γι' αυτό βαρείς τον ταμπουρά, γι' αυτό την πένα πιάνεις,
και θέλωντας μη θέλωντας τον πατριώτη κάνεις.

2 φίλη δεκαετηρίς, ω μόνη εύθυμία!...
είμπορούσες νάκανες άκόμη κι' άλλη μία,
'έτσι βουβός να στέκεσαι μακράν της πρωτευούσης
να μη βλέπη στίχους σου η νέα Καρχηδών,
α' τέτοια μη φαντάζεσαι, απόβρασμα της Μούσης,
ή λεμονιαίς άπάνω σου θα πέσουν βροχηδόν.

"Αν ήσαν τα στομάχια μας αλλοιώτικα φτεισσμένα,
αν είξυρες χωρίς ψωμί πως δεν θα τα χορδώνες,
όρσε 'στους εϊστρους των Μουσών κι' άνάθεμα τον ένα,
που θακούγε μια συμβουλή έμμέτρως να του δώσης,
και Φασουλή δεν θα έλεγε κανείς και Περικλέτο,
και 'στών Καρνά δεν θα έμπηγε ο Σάντος τό στίλετο.

...λαχταρούσα ξενοιαστος κι' ουδέτερος εις όλα
'στών Τεκέ των Τάκηδων να 'τίναζα τα κώλα,
ατρία μέσα μου να μη χωρή σφοδρά,
ίνω το Ρωμαϊκό χωρίς έμέ να δρξ,
βλέπωντας την δράσιν του νυχθημερόν να χάσκω,
ορίς μ' έμμέτρους συμβουλάς ποτέ να το διδάσκω.

Χαιρέτα τό ραχάτι σου, κι' εύφημι και μακαρίζε
έκεϊνον που 'μπορεί να ζή παντοτεινά τεμπέλης,
κι' όπως και πρίν με το στανειό της σαχλομακίας γκαρίζε
και ψάλε του Καμπούρογλου τον Ορνεοτιθέλεις,
τους Γερμανούς, τους Σταϊβηδες, τους Αγγλους τους γκραν
Ντούφηδες,
τους γκραν Μογγόλους τους σοφούς, κι' όλους τους γκραν μα-
γκούφηδες.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 7 Αγορά

ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81

ΑΡΙΘ. 30355

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Ποῖος εἶναι τοῦτος πούρχεται γαῖδουροκαθόλαρης ;
ὁ Φασουλῆς ὁ Βασιλεὺς καὶ πρῶτος διχκονιάρης...

Καλῶς τον πού μᾶς ἐφθασε μ' αὐτὴ τὴν σκυλοζέστη...
μὴν ἦσουν εἰς τῶν Τάκηδων τὸ δάσος τὸ Λοζέστι
μὲ τὸν Τσανάκα συντροφικὰ καὶ μὲ τοὺς Τσεκουραίους
χωρὶς κουνούπικ, Φασουλῆ, καὶ ψύλλους καὶ κορέους ;
Φ.—"Οπου κι' ἂν ἦμουν, Περικλῆ, αὐτὸ καὶ μόνον γνῶριζε
πῶς ἀπὸ σένα μιὰ στιγμὴ ὁ νοὺς μου δὲν μ' ἐχώριζε,
μακρὰν δὲ πάσης σκέψεως κι' ὀδυνηρὰς φροντίδος
τὰς προσφορὰς 'ροκάνιζα τῆς δεκαετηρίδος.

Π.—Καὶ ἄλλες, κακόμοιρε, 'στὸ κράτος καὶ τῆς συνέθης !...

Φ.—Τὰ ξέρω... ἦλθε κι' ὁ Γκράν Ντοῦρ κι' ὁ Γερμανὸς ὁ
μὲ τὸν 'Ορνσταῖν τὸν γνωστό, τὴν πρώτη μαλαγὰνα, [Σταίβη
κι' ἔπεσαν Λογιστήρια καὶ Τράπεζαις παγὰνα,

πῶς διεπραγματεύοντο μαζί μὲ τὸν Σωτήρη,
πῶς ὁ Τρικούπης ἤθελε νὰ δείξῃ χαρακτήρα,

πῶς πότε συνεσκέπτετο καθεὶς ἰδιαιτέρως

καὶ πότε συνεσκέπτοντο ἀντάμα σ' ἓνα μέρος,

πῶς 'γρίνιζαν, πῶς 'μάλλωναν, πῶς πάλιν ἐφιλιώναν,

πῶς δὲς τοῦ τὰ πρωτόκολλα ποτὲ δὲν ἐτελείωναν,

πῶς ὁ Σωτὴρ τοὺς ἐβλεπε σὰν Γόθους καὶ σὰν Οὐνους,

κι' ὅταν πολλὰ προσέφερε εἰς τοὺς ἀντιμουτσούνους

πολλὰ τοὺς δίνειις 'φώναζαν ἀπ' ἐξω μερικοὶ

καὶ 'γρήγορα δὲν θάχωλε σουρτουκο καὶ βρῆκι,

κι' ὅπῳτ' ἄλγα ἔδινε τοῦ 'φώναζαν «ἀλτ λά !

λυπήσου τους τοὺς δυστυχεῖς καὶ δὲς τους πρὸ πολλὰ»,

ὡς ὅτου κι' ὁ Πρωθυπουργὸς μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ βραδέστησε

καὶ μῆτε 'λίγα, Περικλῆ, μὴδὲ πολλὰ τοὺς δίνει,

καὶ τρεῖς Δυνάμεις κραταιὰς καὶ φίλας δυσχερέστησε

καὶ δι' αὐτὸ τὸ κόλπο τοῦ ἐφρένιζαν ἐκεῖνοι.

'Αποσταμένος ὁ Σωτὴρ 'στὸν καναπέ τοῦ γέρνει...

φίλοι κι' ἐχθροὶ χειροκροτοῦν καὶ πατριῶται πούροι...

τοὺ δίνουν τελεσίγραφον. ἐκεῖνος δὲν τὸ πέρνει,

τὸ φτύνει, τὸ σαλαπατεῖ, τοὺς τὸ πετᾷ 'στὴ μούρη.

'Αμμ' τί ;... θαρροῦσαν μπόσιος πῶς θὰ φανῇ καὶ κοῦφος,

ἀλλ' ὁ Γκράν Ντοῦρ, βρὲ Περικλῆ, ἐφάνηκε γκράν μπουφος,

κι' ἓνα ρκοντέμ ἐγρύλλισε κι' ἀπὸ θυμὸ σπαράζει,

μὰ κι' ὁ Φερφλουχτερ ἄφριτε καὶ ντονερβέτερο κράζει,

καὶ σαφροσί καὶ σακρενὺν ὁ Γάλλος ψιθυρίζει

καὶ τὴν 'Ελλάδα συμπάσαν ὁ μπεστικὸς μύκτηρίζει,

ὅπῳτ' ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ μὲ τοὺς τρεῖς μάλλωτας

σικτιρ ἀπήντησε κι' αὐτὸς καὶ 'στῶν τριῶν τὰς γλώσσας.

'Εχαντακόθησαν κι' οἱ τρεῖς... τοὺς 'πῆρε τὸν ἀέρα...

μὰς ὕψωσε 'στοὺς οὐρανούς μ' 'Ελληνικὰς ἐμπνεύσεις...

κι' ὁ Λάμπης ὁποὺ 'σέπανε διὰκόσαις τὴν ἡμέρα

ἐπέμενε νὰ μὴ κοποῦν αἱ διαπραγματεύσεις.

Γνωρίζω καθε δανειστὴ πῶς τὴν κοιλιὰ τοῦ τρίβει,

γνωρίζω πῶς οἱ Γερμανοὶ ἐπῆγαν 'στὸν Καπρίβη,

πῶς θέλουν σῶναι καὶ καλὰ νὰ θυσοῦν κι' ἀπολέσουν

κι' ἡ παληοπατασθούραις των μὰς ψάλλουν τὸν κακὸ μας,

κι' ὅτι τὸν Πρέσβυ τὸν ἐδῶ ζητοῦν ν' ἀνακαλέσουν,

ἀλλὰ θ' ἀνακαλέσωμε κι' ἐμεῖς τὸν ἰδικὸ μας,
καὶ τότε πᾶς θὰ μάθουμε 'στῶν δανειστῶν τὸν ὄμιλο
τὸ τί ἐστὶ βερύκοκο, ἀχλαδι καὶ κορόμηλο.

Γνωρίζω πῶς καὶ τὴν Αὐλὴ πολλὴ τὴν ἔτρωγ' ἔνοιχα

κι' εἶχε σκοτούραις ταξειδίου καὶ δυναταῖς πηλάλαις,

ὁ δὲ Σκουλούδης, Περικλῆ, μὲ τὰ μεγάλα γένεια

κατέβαινε κι' ἀνέβαινε τοῦ Παλατιοῦ τῆς σκάλας,

καὶ τὸ καὶ τὸ 'ψιθυρίζει 'στ' αὐτὴ τοῦ Βασιλέως

ἐνῷ ἀπ' ἐξω ἐκλαιγαν πολλοὶ ἀπαρηγόρητα,

κι' εἰς ὅσους τὸν 'ρωτοῦσαν δὲν ἐβγαζε μιλιὰ

κι' ἐχάιδευε τὰ γένεια τοῦ, ποὺ κρύβουν τὸς ἀπόρητα.

Γνωρίζω πῶς κι' ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ θυμὸ φουσκώσας

ἐφώναζε 'στῶν δανειστῶν τὰς σπείρας «τὸν κακὸ σας»,

καὶ τὴν ἀρχαῖαν δαίταν πιστῶς ἀκολουθῶν

εἰς τὰ λουτρά τοῦ Αἰξ-λέ-μπέν καὶ ἐπῆγε μὲ τὸν Θῶν,

κι' εὐθύς ὁ Καζιμίρ Περιέ γι' αὐτὸ τὸν συνεχάρη

κι' αὐτὸς τὸν εὐχαρίστησε μὲ γούστο καὶ μὲ χάρι,

κι' οἱ κάτοικοι μισότρελλοι ἐσπρώχοντο σιμά του

κι' εἰς ἓνα ὁρόο πρὸς τιμὴν ἐδόθη τὸνομά του,

καὶ ζήτω συνεβόησεν ἡ δημοκρατίς πόλιν

ὁ Βασιλεὺς τοῦ Αἰξ-λέ-μπέν καὶ τῆς 'Ελλάδος ὅλης.

Μόνον οἱ Γάλλοι τοὺς Ρωμηοὺς λατρεύον κατὰ βάθος,

ἢ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπη των κατήντησ' ἓνα πάθος,

καὶ σὰν νὰ μὴ τοὺς ἐφθάνε τῶν παθῶν πληθώρα

τοὺς 'κόλλησε, βρὲ Περικλῆ, καὶ τὸ 'δικὸ μας τώρα.

Ναὶ μὲν μὰς πνίγουνε κι' αὐτοὶ 'στὴν τόση στενοχώρια,

ἀλλ' ἡ φίλιὰ κι' ὁ πρὸς πηγαίνον πάντα χάρις,

κι' ἂν ἡ Γαλλία 'στους Ρωμηοὺς δὲν δώσῃ τὸ Παρίσι

πεισμένουσιν μισέλληνας κι' 'Ορνσταῖν ἐπαράτους,

τούλαχιστον τὸ Αἰξ-λέ-μπέν 'στὸ Στέμμα θὰ χάρισῃ

κι' αὐτὸ μὴ 'μέρα θὰ γενῇ πρωτεύουσα τοῦ κράτους.

Κι' ἂν ὁ Παράσχος ἄλλοτε ἀπὸ μεγάλο βήμα

τοῦ Βικτωρὸς 'Εμμανουὴλ διαλαλῶν τὸ κλέος

αὐτὸν τὸν στίχον ἐγλύψε 'στὸ πανθῆμόν του μνήμα :

«ἐδῶ κοιμᾶται ὁ λαὸς μὲ στέμμα Βασιλείας»,

ὡς γράφουν κι' εἰς τὸ Αἰξ-λέ-μπέν γιὰ καθε Γάλλο μπουρ

«ἐδῶ φρεσκαίρει Βασιλεὺς μὲ δημοκράτου σκουφο».

Μὰ γιὰ τοὺς Γάλλους, Περικλῆ, κι' ἐμεῖς ἐδῶ πεθαίνω

ὅ,τι τοὺς Γάλλους ἀφορᾷ οἱ πρῶτοι τὸ μαθαίνουμε,

καὶ τὸν Καρνὼ τὸν 'κλάψιμε μὲς' ἀπὸ τὴν καρδιά μας

μαζί μὲ τῆς γυναίκης μας, μαζί μὲ τὰ παιδιὰ μας,

κι' ἐρτύσαμε καὶ φτύνομε ἀπὸ μακρὰν τὸν Σάντο

καὶ 'μέρα νύκτα σκούζομε αὐτοῦ καὶ πὲρ ντίο σάντο,

κι' ὅλοι ποῖος 'λίγο ποῖος πολὺ ἐκόψιμε κι' ἐρρᾶψιμε

καὶ τόσους λόγους 'στὸν Καρνὼ 'γλυγίσταμε κι' ἐγραψίμε

ὅπου θὰ τῶχε πρὶο κκλα. καὶ ὕμνε Περικλέτο,

νὰ μὴ ζήσουν μὲς 'σιὸ στήθος του καὶ δεῦτερο στυλέτο.

Ξέρω πῶς κι' ἄλλος Βασιλεὺς, ὁ φοβερός Τσουλῆς,

ποὺ κυβερνᾷ χωρὶς θεσμούς καὶ νόμους, τῆς Βουλῆς,

εἰς ἓνα δάσος ἐστρώσε μὲ τὸ μπουλουκι γλέντι

κι' ἔτρεχαν τ' ἀποσπάσματα καὶ μὰς 'ρωτοῦσαν ὅλοι :

«μὴν τύχη κι' ἀπάντησάτε τὸν φτερωτὸ λιβέντη,

ποὺ γράφει 'στὸ τσαρούχι του στρατεύματα καὶ στόλους»

'Εδῶ τὸν ἀπαντήσαμε 'λιγάκι παραπάνω

τὸν πρῶτο μας ἀρχιληστή, τὸν πρῶτο καπετάνο...

εἰς ἓνα δάσος 'τρύπωσε ὁ ζῆλευτὸς δεσπότης

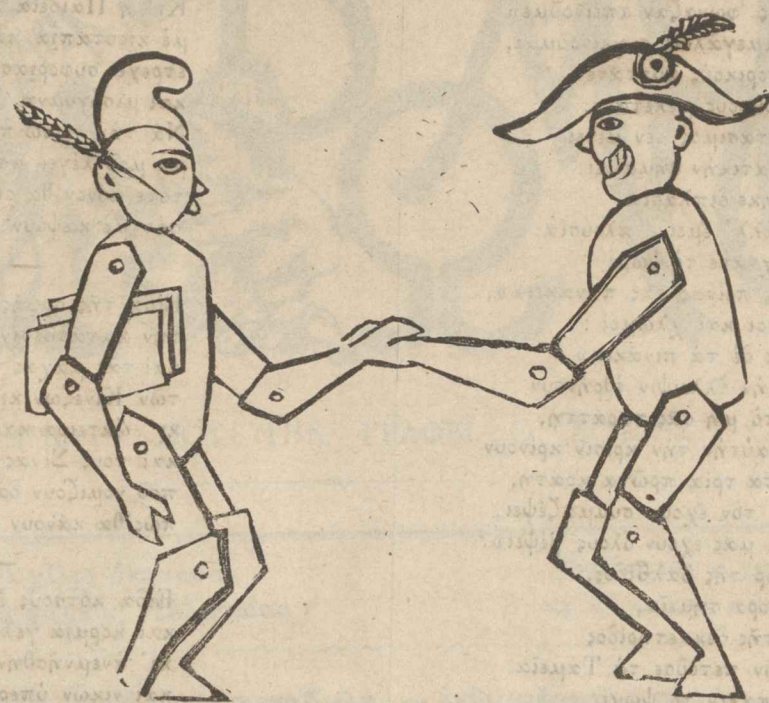
καὶ τὸ μπουλουκι τοῦψνε μιὰ προβατῖνα πρώτης.

Κι' εἶπανε τὰποσπάσματα «ἐμπρὸς νὰ μὴ τὸν χάσωμε,

ὅ ! τώρα πᾶς τὸν ἀτίμο 'στὰ πᾶσσα θὰ τὸν πιασωμε»,

καὶ μὲς 'στὸ δάσος ἄφρα μ' ἀλαλητὸ 'ριχτήκαν,

μὰ μῆτε κἂν τὰ κόκκαλα τῆς προβατίνας 'βρῆκαν.

Τότε δὴ τότε τὸν Τσουλῆ γιευχάρισαν κι' ἐσφύριζαν

καὶ πάλιν ἐξεστράτευσαν πρὸς ἄθλους νεωτέρους,

κι' οἱ τῆς Λαρίσης ἐνορκοὶ τοὺς Τάκηδες ἐκήρυξαν

καὶ τῆς λευκῆς περιστερᾶς τοῦ Νῶε λευκοτέρους,

κι' ἀπεστομώθη, Περικλῆ, καθένας τενεκὲς,

ἐκεῖνος δὲ τῶν Τάκηδων ὁ τρομερὸς Τεκὲς,

ποῦ, καθὼς 'λέγαν, ἐγίνε τῆς κλεφτουριᾶς λημέρι

κι' αὐτὰ καὶ μύταις 'κόπηκαν ἡμέρῃ μεσημέρι,

κι' ἔτρεχαν, ὅρὲ μίπορ μου, κι' ἐμοίραζαν τὰ πλιάτσικα,

οἱ παστρικοὶ Τσανάκηδες καὶ τᾶλλ' ἀγριοκάτσικα

τῆς ἀρετῆς κρησφύγετον ἐφάνη ἀγλαόν

καὶ τόπος γιὰ προσκύνημα 'στὸν δυσπιστὸν λαόν,

καὶ μάρτυρες ἐπέρασαν κι' οἱ Τάκηδες μεγάλοι,

ποὺ μόνον φωτιστέφανος τοὺς λείπει 'στὸ κεφάλι,

κι' ἔτρεχ' ἐμπρὸς καὶ πίσω των τὸ πλῆθος σὰν μελίσσι

τῆς ἄσπρης φουστανέλας των τῆς ἄρκας νὰ φιλήσῃ,

καὶ πάλιν ἐδοξάσθησαν τῶν προπατόρων θῆκαι

κι' ἓνας ἀπὸ τοὺς Τάκηδες καὶ Δήμαρχος ἐβγήκε,

γιὰ νὰ δειχθῇ πῶς 'στοὺς Ρωμηοὺς ἀβραβεύτος δὲν μένει

πᾶς 'ἀρετὴ χειροπιαστὴ καὶ συκκοφαντούμενη.

Γνωρίζω κι' ἄλλα πραγματὰ πολὺ σπαρρακτικώτερα,

ὅπου καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, καὶ τᾶλους καὶ τᾶδες,

πῶς Τελιτάρχοι τῆς Αὐλῆς ἐπνίγησαν μὲ κότερα,

πῶς μὲς 'στὸν Πόρο 'χάθησαν καίκις μὲ παππάδες,

καὶ καλυμμάκια καὶ κουμπιὰ ἐξέβραζε τὸ κύμα

κι' ἐθρήνησεν κι' ἐφώναξα κρῖμα καὶ πάλιν κρῖμα !

ἐγώ μαι τρεῖς σοφώτερος καὶ τοῦ σοφοῦ τοῦ Ναθαν

ποῦ δὲν πηγαίνω καὶ μ' αὐτὸν τὸν μέγαν Δεβιάθαν

οὐτ' ἔως 'στὴν Κρεμμυδαρὸν ἐκτός ἂν ἔλθῃ κι' ὅλος

ὁ τῶν τριῶν Δυνάμεων καὶ τῆς 'Ελλάδος στόλος».

Τούλαχιστον ἂν 'βούλιζε κι' ἐκεῖνο τὸ β' πόρι,

ποῦφιν' ἐδῶ τῶν δανειστῶν τοὺς τρεῖς πληρεξουσίου,

κάπως αὐτὸ τὸ βούλιαγμα (ὁ μὰς ἐπαρηγόρει

γιὰ τῶν ναυγῶν πνιγμούς καὶ ρόγγους ἀπαιτίους.

Γνωρίζω πῶς ἀναρχικοὶ ἐφύτρωσαν κι' ἐδῶ

κι' ἐπῆγα μὲς 'στὴ φυλακὴ τῆς φάτσας των νὰ 'δῶ,

ἀλλ' ἄκουσα τριγύρω μου σπαρρακτικὰ νὰ κλαῖνε

κι' εἰς αὐστηροὺς Εἰσαγγελεῖς γονατιστοὶ νὰ λένε :

«ἀνὰ ζήσης, μπάρμπα, βγάλε με καὶ δὲν τὸ ξανακάνω»,

κι' ἐγὼ μαζί των 'γέλασα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,

κι' ἐσφίξα μὲς 'στὴ φούχτα μου στίλετο καὶ μαχαίρι

κι' εἶπα πῶς πρέπει τὸν λαὸν ἀφευκτῶς νὰ γλυτώσω,

καὶ μόνος ἀπεφάσιτα ἡμέρα μεσημέρι

ἐναν ὁποιοδὴποτε μέγαν νὰ σκοτώσω.

'Αλλὰ σὰν εἶδα κι' ἄστραψε 'στὸν ἥλιο τὸ λεπίδι

μ' ἐπίασε κρύος τούρτουρας, μ' ἐπῆγε ριπιτίδι,

κι' εἶπα «δὲν πρέπει νὰ γενῇ τοιαύτη δυστυχία...

ἐδῶ μὰς φθάνουν αἱ 'Αρχὶ γιὰ νᾶναι ἀναρχία,

'Αναρχισμός περιέργος μὲ Θρόνους καὶ Βουλὰς,

ἀρχῶν κι' ἀρχῶν καὶ κόντρ' ἀρχῶν ἀναμπουμπούλα τόση,

κι' αὐτὸς ποὺ θέλει σκότωμα σὲ κάνει νὰ γελάς,

κι' αὐτὸς ποὺ λέει πάντοτε πῶς κόσμος θὰ σκοτώσῃ.

Ξέρω πῶς ποτὲ δὲν πιάνει

μὲ τοὺς νόμους χαρτοσιά,

ξέρω πῶς κι' ὁ Δεληγιάννης

'στὴν καλὴν του Κρητισιὰ

κοπανίζει ὅλος οἶστρο

τραμουντᾶνα καὶ μακίστρο.

Ξέρω πῶς κι' αὐτὸς θυμῶνει

μὲ τοὺς ξένους τοῦ γαιδάρου,

καὶ πρὸς τὸ παρὸν σκοτῶνει

τοὺς αἰσχροὺς χρυσοκανθάρους,

ὅπου μῆσα 'στὸν μπαζὲ

δὲν ἀφήσαν μενεξέ.

Ξέρω πῶς κι' αὐτὸς ἀνάβει

κι' ἐκλογὰς προσμένων σκάβει

τὸ μικρὸ του περιδῶλι,

κι' ἐστὶ σὰν τὸν βλέπουν ὅλοι

ξεφωνίζουν ἀγᾶτος γάτος

ὁ καινούριος Κιγκινάτος».

Ξέρω πολλοί μουφλούζηδες πώς 'φώναζαν απεινούμε»
κι' άπήντα ο Πρωθυπουργός αμεγάλως συγκινοῦμαι,
άλλά και τόσους πίνακας έμπορικούς κυττάτε
και τούτους έρευνήσατε και τούτους μελετάτε,
κι' ιδέτε την είσαγωγήν πώς στάσιμος δέν μένει
και τούτο μίαν πρόοδον πραγματικήν σημαίνει.

Η 'φειτεινή της περσυνής έβγήκε διπλασία
κι' ή χώρ' άν έμουφλούζεψε, άλλ' έμεινε πλουσία.
Σάν βλέπετε τούς πίνακας ξεχνάτε τὸ ψωμί
κι' άς είναι τούτοι μοναχά της πείνας σ'ας πανάκεια»,
ὁμως εκείνοι τούλεγαν θλιμμένοι και χλωμοί :

«γεμάτοι μὲν οί πίνακες, κενά δέ τὰ πινακία».
Είς όσους δέ για τοῦ χρυσοῦ την έλλειψιν έθρήνουν
άπήντα ο Πρωθυπουργός αὐτὸ μὴ σ'ας ταραττή,
κι' άν άλλως άλλοι μπόσικοι αὐτήν την κρίσιν κρίνουν
πλήν μάθετε πώς τὸν χρυσὸν τὰ τρία πρώτα κράτη,
'Εγγλέζοι, Γάλλοι, Γερμανοί, τὸν έχουν συμμαζέψει,
κι' αὐτοί μ' αὐτὸ τὸ μάζωμα μ'ας έχουν ὅλους ρέψει».

Έτσι τούς ενεθάρρυνεν ο ρήτωρ της βαλβίδος,
έπαρηγόρουν δέ κι' έμέ παρήγορα σημεῖα,
κι' όταν ή λίραις 'σώθηκαν της δεκαετηρίδος
ο νοῦς μου 'στῶν τριῶν κρατῶν πετοῦσε τὰ Ταμεία.

Ξέρω πώς είναι ζήτημα και πάλιν τὸ ψωμί,
πώς και Ταμίαι κάμποσοι, δημόσιοι και μὴ,
τῶν άχαμῶν Ταμείων των άδειάσανε την κάσσα
οικονομοῦντες τὸν καιρὸν κι' αὐτάς τὰς περιστάσεις,
κι' οί μὲν κουτοί 'περίμεναν νά τσακωθοῦν 'στὰ πράσσα,
οί δέ ξυπνοί τὰ 'σούφρωσαν και τρέχα νά τούς πιάσης.

Ξέρω κι' 'Αστυάτρει πολλοί πώς 'πῆραν παγανιά
τούς ξενοδόχους τούς πτωχοῦς και τούς ζαχαροπλάστας,
κι' ἦσαν άκασσιτέρωτα καμπόσα χαρανιά
και φόβων ποντικῶν οὐραῖς εἰς πολυμόρφους πάστας,
κι' ὠνόμασαν την φρίκην των ζαχαρωμένην φρίκην
και πάντ' άκασσιτέρωτον εἰσήγγον εἰς δικήν.

Γνωρίζω πώς έρεῦνησαν και δευτέρα φορά
κι' ὅλα τὰ πρὶν άκάθαρτα τὰ 'βρῆκαν καθαρά,
κι' άκάθαρτα τὰ καθαρά... τότε δὴ τότε 'έκπληξεις
και φεῦ, βαβαί κι' ι'κατταί της άσυνειδησίας,
και σύγχυσις εἰγίετο και σύζευξις και μίξις
και της καθαριότητος και της άκαθαρσίας,
και πᾶς πολίτης κουτεντές ἡρώτα σ'ασιισμένος
τίς άληθῶς άγάνωτος και τίς γεγανωμένος.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ «οί κόποι σ'ας εἰς τὰ χαμένα πᾶνε,
μὲ της καθαριότητος μὴν τρώγεσθε τὸν ἔρωτα,
και θάλλθουν δισεκτοί καιροί, ποῦ πουθενά δέν θάναί
σκεῦη κουζίνας παστρικά μηδὲ κι' άκασσιτέρωτα.

Θάλλθῃ καιρός ποῦ τῶν γιατρῶν θά λείψουν ή μουρμούραις
κι' ἀπὸ την νήστεια μοναχά θά γανωθοῦν ή μούραις,
κι' οὔτε φαγὶ θά ψήνεται ποτέ σέ κατσαρόλα...

Π. — Φτοῦ ! νά χαθῆς, παληόσκυλο... ἐσὺ τὰ ξέρεις ὅλα.

Φ. —

Ξέρω ποῦ νά ξεραθῆς
και νά πᾶς νά μοῦ χαθῆς.
κι' άλλας τόσας ἀηδίας,
πώς ἐκάη της Παιδείας
τὸ σπουδαῖον Ὑπουργεῖον,
τάγια τῶν τρισαγίων,
διαθῆκαι, μανιφέστα,
κι' εἶνε μεγάλη φέστα
μὲ τάμέτρητα χαρτιά,
και καθεὶς χαζὸς ἡρώτα
πώς ἐπήρανε φωτιά
τοῦ Ρωμαϊκοῦ τὰ φῶτα.

Κι' ή Παιδεία καιομένη
μὲ κιουτάπιχ και μὲ τόμους
έτρεχε συφοριασμένη
και μισόγυμνη 'στοὺς δρόμους.
Νά την πῶτῶ προσπαθῶ,
μὰ μοῦ λέγει «στόπ 'στὴν μπάντα !...
τότε μόνον θά σωθῶ
σάν μὲ κάψουν μιὰ για πάντα.»

Εἶδα της σοφῆς 'Εστίας
την κατάσβεσιν μὲ πόνον,
και τὰς μάχας τὰς άστείας
τῶν Κινέζων κι' Ἰαπῶνων,
κι' ὠκτεῖρα και τούς Μικάδους
και τούς Σίνας τούς σκαρτάδους,
ποῦ νομίζουν δά κι' αὐτοί
πώς θά κάνουν κάτι τί.

Εἶδα κόστους Μανδαρίνων
και κορμιὰ γελοίων νάνων,
κι' άνεμνήσθην τῶν Ἑλλήνων
και νικῶν ὑπερῆφάνων.

Τύφλα νάχῃ πᾶς Μικάδος...
ποῦ τὸ σφρίγος της Ἑλλάδος ;
ποῦ τὰ κλέη τὰ σεμνά ;
ποῦ κι' ή κλέρα τοῦ Κορνᾶ ;
ποῦ κι' ὁ γδοῦπος ὁ βαρὺς
Πλαταιῶν και Μαραθῶνος ;
ποῦ κι' ὁ μέγας Θεωδωρῆς,
ὁ ποτέ Βουλγαροκτόνος ;

Ἑλληνες άγαπητοί,
δέν μοῦ λέτε πρὸς Θεοῦ
εἶναι πόλεμοι κι' αὐτοί
μὲ Τσὶν - Τσὸν και Φοῦ - Τσεοῦ ;

Ἄδστε μοῦτρα για πολέμους και Κινέζικο σωρὸ,
Λι - Χοῦ - Τσάγκ καγκελαρίου και Κολάους και γχείσας...
μὰ σάν εἶδα κι' ή Κορέα πώς 'σηκώθη 'στὸ φτερό
έκορέσθην άχρη κόρου τούς κορέους έκκορύσας.

Π.

Καλῶς ὦρισα λοιπόν,
σὺ δέ, φίλε πατριῶτα,
ὁ τούς πάντας άγαπῶν,
δέξου πάλιν σάν και πρώτα
τὸν καλλίτερόν σου φίλον
μὲ της γνώσεως τὸ ξύλον.

Καλῶς ὦρισε ξανά
μετ' άγάπης διαπύρου,
κι' ὅστε πρεῖς 'στὰ πισινά,
Μανδαρίνε τοῦ Φαλήρου.

Και ὀλίγας ποικιλίας,
μ' άλλους λόγους άγγελίας.

Ἐπαίχθη τρίς και παίζεται τὸ δράμα τοῦ Στρατήγη,
ὁ φλογερὸς Βασιλεὺς ὁ και Βουλγαροκτόνος,
δίκου και κάλλος ἰδεῶν και δράσεως οὐκ ὀλίγη
και στίχες μουσικώτατος κι' ευρύστου γλώσσης τόνος.